

Sygn. akt *I ACa 947/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Małgorzata Kaźmierczak**

Sędziowie: **Piotr Górecki**

R. M.

Protokolant: **st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska**

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. O.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...) w P. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 11 kwietnia 2018 r. sygn. akt XII C 1130/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Piotr Górecki Małgorzata Kaźmierczak Ryszard Marchwicki

--	--	--

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo L. O. przeciwko Skarbowi Państwa –(...) w P. (punkt 1 wyroku) oraz zasądził od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wydając powyższy wyrok Sąd pierwszej instancji ustalił, iż powód L. O. w dniu(...) roku był konwojowany z (...)w P. do Sądu Okręgowego w Poznaniu przy al. (...). Powód zakwalifikowany jest do kategorii osób o symbolu (...) - szczególnie niebezpiecznych, wobec których normalną procedurą jest stosowanie kajdanek zespolonych i nieściąganie

tych kajdanek podczas przebywania w celi sądowej. Powód został zabrany z(...) o godzinie 8:25, natomiast o godzinie 9:00 został pobrany z celi sądowej nr(...) i doprowadzony na salę rozpraw nr (...) gdzie na polecenie sędziego SSO (...) pozostał w kajdankach. O godzinie 10:20 sędzia przewodnicząca zarządziła przerwę w rozprawie, wobec czego powód został, przy zastosowaniu kajdanek zespolonych i techniki transportowej przetransportowany ponownie do celi nr (...) Podczas transportowania powoda do celi zachowywał się on wulgarnie i agresywnie, nadto splunął on w twarz konwojującemu go funkcjonariuszowi - młodszemu aspirantowi M. B.. Następnie powód został ponownie około godziny 12:30 doprowadzony na salę rozpraw. W trakcie transportu ponownie zachowywał się agresywnie i wulgarnie w stosunku do transportujących go funkcjonariuszy. O godzinie 12:40 przewodnicząca zarządziła przerwę celem umożliwienia powodowi skorzystania z toalety, powód został doprowadzony do toalety i ponownie przetransportowany na salę rozpraw. Rozprawa zakończyła się o godzinie 14:15 natomiast powód został w o godzinie 14:25 doprowadzony ponownie do(...)w P..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód dochodził od pozwanego zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, którego miał dopuścić się funkcjonariusz policji M. B. w dniu(...) roku. Według twierdzeń powoda, funkcjonariusz ten groził mu m.in. zrzuconiem ze schodów i stosował wobec niego, bez uzasadnionej potrzeby przemoc fizyczną. Nadto powód ponosił, że w dniu (...) roku funkcjonariusze odmówili mu skorzystania z toalety i ściągnięcia kajdanek zespolonych, nawet kiedy przebywał w celi.

Sąd pierwszej instancji podał, że jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 77 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 417 k.c.

Powołując się na art. 6 k.c., 227 k.p.c. oraz 232 k.p.c., Sąd Okręgowy stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania nie pozwala uznać, iż powód wykazał zasadność i wysokość swego roszczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego jedynym dowodem, który potwierdza stanowisko powoda w niniejszej sprawie są jego zeznania. Co istotne twierdzenia powoda są całkowicie odmienne od stanowiska prezentowanego przez funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w konwojowaniu L. O. w dniu (...) roku. Sąd pierwszej instancji zważył nadto, że powód w żaden sposób nie wyjaśnił wysokości dochodzonego od pozwanego zadośćuczynienia, nie wskazał także, jakie konkretnie dobra osobiste naruszył pozwany swoim zachowaniem ograniczając się do wskazania, że zachowanie funkcjonariusza Policji M. B. naruszyło jego dobra osobiste.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie sposób także pominąć, że w związku ze zdarzeniem z dnia(...) roku – tj. opluciem przez powoda funkcjonariusza M. B. powód został skazany na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności w postępowaniu, które toczyło się pod sygn. akt VIII K 114/16 i VIII Wp 232/17. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że sam powód przyznaje, że już kilkadziesiąt razy kierował do Prokuratury zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa w związku z naruszeniami jakich rzekomo dopuszczają się wobec niego funkcjonariusze jednostki konwojowej Policji, jednakże sprawy były umarzane, z uwagi na brak dowodów.

Powołując się na art. 217 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał ponadto, że powód miał możliwość przytaczania dowodów na uzasadnienie swoich wniosków aż do chwili zamknięcia rozprawy, z możliwości tej jednakowoż nie skorzystał.

Mając na uwadze wyżej powołane przepisy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, ani też, że faktycznie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych poprzez działanie pozwanego. Co więcej, w ocenie Sądu pierwszej instancji ogół materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy pozwala przyjąć, że to powód, w trakcie konwojowania w dniu (...) roku zachowywał się wulgarnie i agresywnie, ubliżał Funkcjonariuszom Policji, a następnie opluł mł. asp. M. B.. W ocenie Sądu Okręgowego same twierdzenia powoda o przebiegu zdarzeń, jakie miały miejsce w dniu(...) roku, nie mogły stanowić podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego w rozumieniu art. 417 k.c.

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał także, że niezasadnym okazał się podnoszony przez pozwanego zarzut powagi rzeczy osądzonej oraz zarzut przedawnienia.

O kosztach postępowania Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości powoda jako stronę, która przegrała sprawę, jednakże mając na uwadze treść art. 102 k.p.c. oraz okoliczność, że postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 roku powód został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od pozwu Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda nieuiszczoną opłatą sądową. Niemniej w punkcie II wyroku Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi powoda, z uwagi na fakt, że koszty zastępstwa procesowego nie stanowią kosztów sądowych. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z § 8 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Apelację od przedmiotowego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości. Strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia „za doznane straty niematerialne”.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – (...)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie określił ich prawne konsekwencje. Ustalenia te oraz ich prawną ocenę Sąd Apelacyjny podziela, przyjmując je jako własne.

Główny zarzut apelacji dotyczy dokonania przez Sąd pierwszej instancji błędnej oceny materiału dowodowego oraz w konsekwencji błędnych ustaleń stanu faktycznego. Powód nie konkretyzuje jednakże swojego zarzutu w tymże zakresie, ograniczając się jedynie do przedstawienia odmiennej wersji zdarzeń mającej być podstawą jego roszczenia oraz jednocześnie nie przedstawiając żadnych dowodów mogących udowodnić jego twierdzenia. Apelacja wywiedziona przez stronę powodową w zasadzie stanowi niepopartą żadnymi dowodami próbę polemiki z ustaleniami oraz rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji.

Zwrócić przy tym należy uwagę, że same przekonania powoda zawarte w pismach procesowych oraz jego zeznania nie zwalniały go z obowiązku wykazania prawdziwości swych twierdzeń zgodnie z art. 6 k.c. Sąd Apelacyjny wskazuje bowiem, że nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, przedstawianie własnej wizji stanu faktycznego opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 16 lutego 1996 roku, II CRN 173/95).

Również i zarzuty w zakresie nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych strony powodowej, zawartych w pismach z dnia 4 i 25 stycznia 2018 nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nie można bowiem podzielić zarzutu powoda dotyczącego wniosku o przeprowadzenie dowodu z zapisu z monitoringu z dnia 9 września 2015 roku, albowiem dowód ten nie mógł zostać przeprowadzony z przyczyn technicznych. Sąd pierwszej instancji – na co zwrócono uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – zwrócił się o zabezpieczenie zapisu z tego monitoringu w celach dowodowych, jednakże uzyskał informację, że zapis ten nie jest już przechowywany.

Odnosząc się do drugiego z wniosków strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach Prokuratury Rejonowej P. w P., podkreślić należy że powód pomimo zobowiązania Sądu pierwszej instancji, nie sprecyzował z jakich konkretnych dokumentów mają być przeprowadzone te dowody

(k. 46). Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, iż z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nie jest dopuszczalnym przeprowadzenie dowodu z „akt innej sprawy”. Przepisy k.p.c. nie przewidują bowiem dowodu z akt sprawy karnej. Możliwe jest jedynie dopuszczenie w charakterze dowodu określonych dokumentów zawartych w aktach innej sprawy, bowiem art. 244 i następane k.p.c. przewidują tylko dowody z dokumentów, a nie dowód z akt innej sprawy. Bez naruszenia zasady bezpośredniości przewidzianej w art. 235 k.p.c., możliwe jest jedynie dopuszczenie dowodu z poszczególnych, ściśle określonych dokumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 roku, sygn. akt III CSK 344/07). Z kolei w piśmie z dnia 25 stycznia 2018 roku, precyzującym wnioski dowodowe powód nie określił konkretnych dokumentów z akt sprawy Prokuratury Rejonowej w wyżej wskazany sposób, ograniczając się jedynie do podania sygnatur oraz przedmiotu poszczególnych spraw.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego, iż pełniący funkcję funkcjonariusza Policji świadek P. K. nie powinien być obecny na sali sądowej na rozprawie w dniu 12 lutego 2018 roku, tj. podczas przesłuchania powoda, wskazać należy, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy uchybienie przepisowi art. 264 zd. 2 k.p.c. nie miało wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie. Ustalenia Sądu I instancji nie opierały się bowiem jedynie na zeznaniach powyższego świadka, co wynika wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nadto w świetle art. 264 k.p.c. nie ma podstaw do odmowy dopuszczenia i przesłuchania w charakterze świadków osób, tylko z tej przyczyny, że były one obecne na sali rozpraw w toku dotychczas prowadzonego postępowania dowodowego, w tym przysłuchiwały się zeznaniom innych świadków. W art. 264 k.p.c. brak bowiem sformułowanej sankcji za uchybienie jego treści, a charakter przepisu trzeba ocenić jako porządkowy [A. G.-B. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I A. Komentarz do art. 1-424¹², W. 2020].

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono z uwzględnieniem, że stroną przegraną w postępowaniu apelacyjnym jest powód, w związku z tym zasądzono od niego na rzecz Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 98§1i 3k.p.c i 99 k.p.c. art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w wysokości 240 zł, ustalonej na podstawie § 8 ust. 1 pkt 26 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za adwokackie (D. U. z 2018 r. poz. 265).

Piotr Górecki Małgorzata Kaźmierczak Ryszard Marchwicki